

דיבורים שזכינו לשמוע מכ"ק רבינו שליט"א

הקושי, הספק, והנפילה הם תסד, והם הדרך היתידה לעליה

הקב"ה ברא את העולם והאיר בו את האור הגנוז, והיות שראה שבאים הרשעים ומשתמשים איתו לצורך רשעותם, גנז הקב"ה את האור בתורה לצדיקים.

נשאלת השאלה מה ביאור הענין.

הסביר רבינו שליט"א, האדם נברא עם טבע של גאווה, כל מה שתתן לו, הוא ישר יהיה בטוח שזה שלו, וזה מגיע לו כיאה להתנהגותו וכדו', מחשבה ראשונה – גאווה.

לכן ברא הקב"ה מנגנון של 'רצוא ושוב', נותנים – לוקחים, אין שפע תמידי. הקב"ה נותן לאדם נשימה, ולוקח ממנו, ושוב נותן ושוב לוקח. אותו הדבר בהשגה, אדם מתחזק להשיג את הבורא, לאחר רגע הוא נופל, ולאחר עוד רגע הוא שוב מתחזק, ושוב נופל.

האדם מתגאה כשנותנים לו. ונשבר ומתעצב כשלוקחים ממנו. כך מתגלגלים להם החיים על גלגל היאוש - גאווה, גאווה - היאוש.

אך החכם יבין שהקב"ה טוב לכל הוא, ומחפש את טובתי והצלחתי גם כשהוא לוקח ממני, הוא מתכוון לטובתי, ואדרבה עלי לשמוח עם הקשיים כי הם מביאים לטובה הגדולה ביותר שזוה הטובה של להתענג על ה'.

וא"ת הקשיים האלו גונבים לי את כל הערך עצמי?

הרבי הסביר במקום אחר, ש'להתענג על ה', זה הערך עצמי של כל יהודי, הערך שלי שאני מחובר לקב"ה בכל פעולה שלי, ההתקשרות לקב"ה שבאה דווקא מן הקשיים והנפילות, היא נותנת לאדם ערך עצמי גבוה שלא יצטרך לשום אדם, יש לו הכל, 'אני אני אני - אני אני אני - ולא כי אתה אוחז ממני'.

יוצא איפה שהתכלית הוא לא להישבר ברגע שהגלגל מתהפך לצד השני, כי אדרבה זה האפשרות היחידה שעל ידי הקושי הזה אני יוכל לשבור את הגאווה שלי ולעלות עוד מדרגה של קשר בורא, עוד להרים את הערך הניצחי שלי, את הקרבת אלוקים שהיא העידון הגדול ביותר, שנותנת לי כוחות חדשים ומוחות חדשים.

עכשיו נלך עוד שלב, הקב"ה רוצה להביא לאדם אור, אבל יש לו בעיה, כי האדם יחשוב שהאור הזה שלו, וזה פרי עמלו, ובכך יתן ויכניס את חיות האור של הסט"א, ויתן כח לסט"א לשלוט עליו.

לכן הקב"ה מטיב עם האדם, ונותן לו את האור, ורגע לפני שהאדם מתחיל ללקק את זה לעצמו, מיד הקב"ה לוקח לו את זה, ועכשיו כשאדם קולט שהוא לא יכול לבד להגיע לאמונה, נותן לו הקב"ה בחזרה, עד שהאדם שוב שוכח מהסכנה שלו, ושוב הקב"ה לוקח לו את ההשגה.

יוצא שכל המושג הזה של הנפילה היא חסד גדול מהבורא, כי אם הבורא היה משאיר אצלך את האור היתה מתגאה, הייתה חושב שהאור הזה שלך ובכך הייתה נותן כח לסט"א לשלוט עליך, והם ירחיקו אותך מהתכלית, מהקב"ה.

והקב"ה נותן לך נפילה מן ההשגה, בכדי שתוכל לזכור מי אתה, וכמה שמצידיך אתה לא יכול כלום. עתה יוכל הקב"ה להביא לך לא רק את אותה ההשגה, אלא השגה גדולה יותר, כגודל הכלי שהכנת.

כי ההכנעה שאתה מבין ש'מה אני ומה חייל', זה כלי לאור, כשאתה מבין שאתה כלום ומה אתה בכלל, זה כלי להכיל אור, ועכשיו שנפלת ואתה מודע לשפלות שלך, עתה הכלי גדול יותר ויכול להכיל אור גדול יותר, עד שהכלי שוב יצטמצם ותתגאה שוב, ושוב ילקח ממך האור וההשגה, וזה גם חסד מהבורא כנ"ל.

הרי אני לפניך ככלי מלא בושעה וכלימה.

כך האדם עולה במעלות התורה, ע"י ה'רצוא ושוב', שקם ונופל וקם ונופל, ומכל נפילה הוא מתחבר יותר לקב"ה.

ר' אשר אמר, ע"י הנפילות האין סופיים האדם מתחבר לאין סוף.

מכל נפילה, אפילו מדק שבדק, יש לאדם הזדמנות לעלות אל שלמעלה ממנו.

ר' מענדלי חי בבחינת משיח, מה הכוונה, כי הוא לא נשבר כל פעם שהופיע לו 'דאס אין יינץ אין יינץ אין דאס', כי הוא ישר הבין את השפל שלו מזה, וישר זכה לעליה.

אתה יכול להפריס את הקנאה תאוה וכבוד, ומצד שני אתה יכול להבין שזה סיבה מהקב"ה שתכיר את השפל שלך, בכדי שתוכל להתחבר אליו, וכל התענוג של הקנאה והתאוה והכבוד, הוא רק משל וליקוק מן העונג שנקבל בעז"ה אם לא נפריס את הקנאה והתאוה והכבוד ורק נצעק לבורא מתוך הכרת השפלות.

תכלית הנפילה היא להורות לאדם שפלות, למען יזכה לשוב חזרה למקורו ושורשו אל הקב"ה ולהתענג מזיו שכינתו, או שאתה מושך את זה כלפי מעלה, או שזה מושך אותך כלפי מטה.

הקב"ה ראה שהרשעים מקבלים את האור הצחצח שלו, וחושבים שזה פרי עמלם, ומפרנסים את הסט"א, ורק מתרחקים ממנו.

לכן גנו הקב"ה את האור הזה, ולמי נותן את זה? רק לצדיקים שמובדלים מהרע, מה הפרוטקציות? זה כלל לא פרוטקציות, רק הצדיקים מוכנים לחיות בהכרה שלימה את שפלותם, לכן הם יכולים לקבל את האור, כי הם לא יפגמו בו, והם לא יפגמו בעצמם בגלל האור הזה. כי הם יודעים טוב טוב מי הם.

'ולרשע אמר אלוקים מה לך לספר חוקי', ר' אשר אמר כל הכוחות של הסט"א זה מהדפי גמ' שלומדים בגאווה.

אדם ששוכח מחטאו בשעה שמצטדק לפני הקב"ה במעשים טובים, הרי הוא בבחינת אור וחושך משמשים בערבוביא, דקה הוא צדיק, דקה הוא רשע, לכה אדם הקב"ה לא יוכל לתת את האור, כי דקה אחרי שיקבל את האור הוא יפריס לעצמו את האור, ולא ישאיר לקב"ה שום דבר, הוא לא יכניס את הקב"ה.

ואילו אדם שמשלב לחיות חטאתי נגדי תמיד, מכאובי נגדי תמיד, כל הזמן הוא זוכר מי הוא, גם ברגעים הכי נשגבים בחייו, כזה אדם שחי כל הזמן את הסכנה שלו, ויודע שכל דקה הוא יכול להיות במקום אחר, כזה אדם יכול לקבל את ההשגה של האור הגנוז, כי הוא לא ילקק את זה לעצמו.

אל נקודת האושר והערך אגיע רק ע"י [1] החיסרון [2] וזיכרון החיסרון.

כל החיים אדם נמצא במלחמה, רגע אחד הוא חי עם הבורא, ורגע אח"כ הוא שוכח, אבל לא להישבר, כי זה חסד שהקב"ה לוקח מאיתנו את ההשגה, כי ע"י כך אנחנו לא מפרנסים ומתחברים לסט"א.

וכך אנחנו אח"כ יכולים לקבל אור גדול יותר, דווקא מן החושך שנותן לנו אפשרות להכין כלי רחב יותר.